

což se negativně projevuje v dálkových pohledech. Přesto je to alespoň pokus o důstojné řešení, i když myšlenkově uvízlé někde v 60. letech.

O jiný - a přesto v něčem ne zcela nepodobný - princip se pokusil britsko-český architekt Jan Kaplický. Jeho studie památníku obětem komunismu počítá s mohutným zářezem do svahu letné v místech, kde stával pomník generalissima Stalina. I zde je uplatněn motiv monumentálního schodiště sevřeného tentokrát stěnami z černého skla, které nesou jména postižených. Necháme-li stranou otázku, jak a kým by byla tato jména vybírána a jaké vášně by to vyvolalo (což by jistě vedlo k řadě dodatečných zásahů), je největším dilematem tohoto jinak jistě silného konceptu jeho gigantičnost. Ta by vedla k autorem jistě nezamýšleným paralelám na stavbu Stalinova monstra.

A tak zůstává, podle mého názoru, jen jediný umělecký čin, který kongeniálně podobné téma řeší. Paradoxně právě ten zůstal mnohými nepochopen. Jde o *Růžový tank* na Smíchově od Davida Černého. Tento zdánlivě až příliš jednoduchý nápad - pouze provokativní barvou změnit stávající památník vojenským obětem druhé světové války a dát mu tak další rozměry - jednak připomenout zcela jinou roli ruských vojsk v roce 1968, jednak udělat z tanku jakožto zbraně prostou úpravou antimilitaristický symbol.

Tady je na místě udělat odbočku do Liberce. Podobná témata zde vyřešili o poznání lépe. Pomník obětem války v podání Jana Stolína je monumentální a přesto zcela netradiční (alespoň u nás). Autor tu v malém parčíku před bývalými kasárnami postavil jakýsi stroj uvězněný v kleci, jímž přichází prochází. Vstoupí-li, celé zařízení se probudí ze spánku - začne svítit, hlučet, objeví se běžící texty (informují o počtu obětí), z výdechů proudí vzduch. Chápu to jako symbol odcizení, symbol společnosti, která udělala z masového vraždění neosobní proces. I zde se vedly - a dodnes vedou - nekonečné diskuse nad formou tohoto výtvarného díla.

Podobně další pomník věnovaný obětem komunismu, který zatím nebyl realizován (autor Petr Janda), pracuje se symbolikou. Autor tu nechává chodce v parčíku u libereckého zámku nahlédnout do zrcadla, kterou vytváří několik vrstev různě nakloněného skla (s podobným námětem soutěžil i v Praze na památník na Újezdě, porota však tento silný návrh nevybrala). Každý tak může tvář v tváři sám sobě přemýšlet o své vlastní roli v minulé totalitní éře.

Vedle pomníků, ať už tradičně nebo netradičně pojetých, se objevuje řada dalších výtvarných děl ve veřejném prostoru. Mnohé jsou invenční a místo tíživých témat mají často podstatně jednodušší funkci - pomáhají orientaci v labyrintu města, atakují některé stavby, které jsou často v principu banální (Černého „mimina“ na žižkovské televizní věži), parafrázuji starší díla (socha sv. Václava na obráceném koni stejného autora - dnes ve vestibulu paláce *Lucerna*), vymezují trasu a přebírají tak funkci prvku tzv. drobné městské architektury (černá koule na liberecké pěší zóně Milana Housera) nebo ozvlášťují běžné městské stavby (Černého připravovaná zastávka autobusů v Liberci). Tento trend je dnes ve světě velmi frekventovaný a je škoda, že u nás není výrazněji zastoupen.

Dále jsou tu tradiční městotvorná témata, byť v někdy netradičním kabátě - kašny, dětské herní prvky, patníky (např. ty Neprašovy kovové a kamenné na Malostranském resp. Hradčanském náměstí), různé hry s dlažbou (motiv stop minulosti s fragmenty starých povrchů, jak je používají architekti Jan Šépka, Petr Hájek a Petr Hradečný na svých úpravách Jiřského náměstí na Pražském hradě) atd.

Liberci i Praze zoufale chybí práce s vodou nebo městskou zelení, kdysi velmi oblíbené téma kinetických plastik je takřka zapomenuto, nepočítáme-li poněkud těžkopádné kyvadlo na Letenské pláni (Vratislav Karel Novák). Nevýšla iniciativa Davida Černého oslovit světo-

vé umělce na téma nové pražské kašny, bez odezvy pražského magistrátu zůstala skvělá šance pozvat renomovaného výtvarníka a dát mu v naší metropoli prostor pro nové dílo. Hostem města se sice před třemi lety stal izraelský sochař Dani Karavan, ale jím navržený koncept pro jeden z pražských ostrovů nebyl akceptován.

O něco lepší situace je v Liberci, kde se radnice snaží navázat na legendární akci *Socha a město* a podílí se na činnosti nadace *Spacium*, která chce některá díla opravit nebo obnovit a především řadu dalších připravit. Navazuje přitom na osvědčený princip *Faret Tachikawa*, kdy byla v jednom japonském městě instalována řada děl od stovky oslovených sochařů z celého světa (z našich se akce zúčastnil Aleš Veselý). Tak zvaný public art město zlidšťuje, díla nemají zdobit, ale přebírají i další funkce, zejména pomáhají zlepšit vzájemnou komunikaci.

Ve srovnání s metropolemi, jako je Berlín, Paříž, Vídeň je na tom Praha stále ještě špatně, výraznější stopa je patrná v Liberci. Je dobře, že se na většinu témat vypisují soutěže, chybí jim však mezinárodní dimenze. Nejsou rovněž zvané renomované osobnosti ze zahraničí (až na výše uvedený příklad se špatným koncem). Jsme tedy teprve na začátku cesty.

Zdeněk Lukeš

Pozn.: Autor se dané tématice věnuje už léta. Publikoval o ní řadu statí v *Revolver revue*, *Respektu*, *Architektu* a další periodikách.

Otto Herbert Hajek

Geboren 1927 in Kaltenbach/Böhmerwald lebt und arbeitet in Stuttgart

1947-1954 Studium der Bildhauerei an der Staatlichen Akademie der Bildenden Künste Stuttgart. Aus dieser Zeit stammt die expressive Holzskulptur „Christus aus dem Baumstamm“, die O. H. Hajek 1990 als Zeichen der Versöhnung an das tschechische Volk gegeben hat.

1972-1979 führte er als Vorsitzender des Deutschen Künstlerbundes viele Jahre einen einflussreichen kulturpolitischen Dialog zwischen Kunst und Öffentlichkeit und war entscheidend an der Gestaltung des Ost-West- und Nord-Süd-Kulturdialoges der Bundesrepublik beteiligt.

1980-1992 Professor an der Staatlichen Akademie der Bildenden Künste Karlsruhe als Leiter einer Bildhauerklasse

O. H. Hajek setzt seine Überlegungen, die sich mit der Wertigkeit des Menschen und der Integration der Kunst im öffentlichen Raum beschäftigen, in vielfältiger Weise in seiner künstlerischen Arbeit um. So entstanden in den fünfziger Jahren Bronzeplastiken wie die Raumknoten und Raumschichtungen sowie erste Arbeiten im Raum der Architektur. Anfang der sechziger Jahre begann die Entwicklung der Farbwege als übergreifende Disziplin von bildender Kunst und Architektur. Platzmale, Stadtzeichen, Stadtkonographien, Zeichen am Wege sind Wortfindungen, die seine bildnerische Arbeit erklären.

Von herausragender Bedeutung ist Hajeks kreative Auseinandersetzung mit der Architektur und dem Stadtraum sowie mit der Rolle des modernen Künstlers, der sich nicht am Rande, sondern dezidiert als in der Gesellschaft wirkend verstanden wissen will. Vorträge, Symposien und Ausstellungen führten O. H. Hajek in die

wichtigsten Kulturzentren der Welt; zahlreiche Städte im In- und Ausland hat der Künstler auf öffentlichen Plätzen mit seinen Werken und Konzepten dauerhaft geprägt. Seine Skulpturen dokumentieren das Geflecht von Stadtlandschaft und Kunst ebenso wie sein unermüdliches Plädoyer für das Grundrecht des Menschen auf eine ästhetische Gestaltung seiner Umwelt.

Die gesellschaftliche Verantwortung des Künstlers hat der mit seinem Werk auf allen Kontinenten vertretene O. H. Hajek in einer die Wirkungen seines Schaffens bezeichnenden Weise formuliert, die er auch für den Titel seiner Biographie gewählt hat - Kunst stiftet Gemeinschaft -.

Im In- und Ausland hat Hajek für sein Gesamtwerk zahlreiche Ehrungen und Auszeichnungen erhalten, u.a.:

Ehrensator der Eberhard-Karls-Universität Tübingen
Ehrendoktor der kath.theol. Fakultät der Eberhard-Karls-Universität Tübingen
Ehrendoktor der pädagogischen Fakultät der Westböhmisches Universität Pilsen
Ehrendoktor der Akademie der Bildenden Künste Preßburg
Ehrenprofessor der Akademie der Bildenden Künste Preßburg und Moskau
Verdienstmedaille des Landes Baden-Württemberg
Bürgermedaille der Landeshauptstadt Stuttgart
Verleihung des Großen Verdienstkreuzes des Verdienstordens der Bundesrepublik Deutschland
Ehrenbürger der Stadt Prachatitz/Tschechien

Eva Trizuljaková

25. 9. 1926 v Bratislave

Študovala maliarstvo a grafiku na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave u profesorov: Ján Mudroch, Dezider Milly a Ľudovít Fulla. R. 1955 skončila štúdium na grafickom oddelení prof. Vincenta Hložníka. Až do r. 1969 sa venovala prevažne olejomalbe a krajinárskej tvorbe, najmä obrazom dnes už temer nejstvejúcich prírodných zákutí okolo Dunaja. Od začiatku sedemdesiatych rokov sa zaoberá textilnou tvorbou. Medzi prvými sa podieľala na úspešnom štarte novej techniky artprotisu a výrazne prispela k zaradeniu tohto druhu tapisérie medzi klasické textilné technológie. V tejto technike Trizuljaková vytvorila viac ako tisíc diel. Dlhoročné úsilie v rokoch 1987 - 89 vyústilo do cyklu Loretánskych litánií. (15 tapisérií rozmeru 2,5 x 1,5 m). Začala programovo spracovávať aj ďalšie náboženské témy. Napríklad motív Kríža ako Stromu života a inšpirácie viažuce sa k liturgickým textom. Významnú kapitolu jej tvorby tvoria cykly, inšpirované tvorbou básnika Hviezdoslava. Ich východiskovou témou sú Krvavé sonety, cyklus, ktorý zahŕňa temer 100 väčších štúdií a je zavŕšený štrnástimi tri a pol metra vysokými artprotismi, ktoré sú dnes majetkom Hviezdoslavovho múzea v Dolnom Kubíne. Jednotlivé exponáty z tohto cyklu boli veľakrát vystavené na spoločných podujatiach doma i v cudzine.

Okolo r. 1984 sa autorka začala vracáť maliarskej tvorbe, tentoraz v technike pastel. Sem preniesla svoje Hviezdoslavovské témy, ktoré postupne rozšírila o cykly „Spevy slobody“ a „Hviezdne sonety“. Podobnú premenu uskutočnila aj v oblasti náboženskej tvorby, najmä keď objavila, že sila a príťažlivosť Hviezdoslavovej poetiky spočíva v starozákonnej obraznosti. Obrátila sa k tomuto prameňu a odvtedy sa naplno venuje biblickým témam. Na tomto základe vznikli desiatky ďalších artprotisov,

najmä však stovky menších obrazov v technike pastel. Odtiaľ sa v rovnomernej línii odvíja autorkina súčasná tvorba, v ktorej dnes dominuje poézia starozákonných prorokov - Izaiáša, Ezechiela, Jeremiáša a novozákonné Zjavenie sv. Jána.

Autorka usporiadala doma i v cudzine viac ako štyridsať samostatných výstav. Jej tapisérie a obrazy a tiež diela sakrálneho charakteru sa nachádzajú v Slovenskej národnej Galérii v Bratislave, Nitre, Banskej Bystrici, Skalici, Piešťanoch, Dolnom Kubíne, v Pamätníku písomníctva Matice Slovenskej a v iných umeleckých zbierkach po celom Slovensku a tiež vo viacerých kostoloch. Diela z oblasti náboženskej nemohla Trizuljaková až do r. 1989 verejne vystavovať. Až po politickej zmene, v lete 1990, prezentovala na spoločnej výstave so svojím manželom viac ako 250 olejomalieb, pastelov a artprotisov vo všetkých priestoroch bratislavského Domu umenia a ďalej pravidelne vystavuje svoje diela samostatne i spoločne, doma i v zahraničí.

Od r. 1990 sa Eva Trizuljaková venuje aj publicistike, napr. v časopisoch: Slovenský denník, denník SME; Literárny týždenník; týždenník Mosty; periodiká: Bratislavské Listy, Viera a život, mesačník OS atď., týždenník Dominofórum. Napísala a vydala dve knihy *Môj život je moje krédo - biografía profesorky Márie Pecíkovej* (Dobrá kniha Trnava, 1997) a knihu *esejí - Spravodlivosť miesto nádeje* (nakl. M. Vaška, Prešov, 1998). Tretia kniha s názvom *Šieste videnie* je v kompletnej podobe pripravená na vydanie.

Výber z výstav po r. 1990:

- 1990 - Účasť na výstave slovenských umelcov v Kappelln, Rakúsko
- 1991 - Účasť na výstave v sakrálnej tvorby v Olomouci, krypta dómu sv. Václava
- 1992 - Účasť na Bienále sakrálnej tvorby v poľskom Opole, (cena biskupa)
- 1992 - Výber z diela, spolu so sochami A. Trizuljaka, Oblastná galéria Nitra
- 1992 - Umelecká rodina Trizuljakovcov, Kultúrne centrum Havířov
- 1993 - Umelecká rodina Trizuljakovcov, Považská galéria v Žiline
- 1993 - Výber z diela, Kultúrne centrum v Dunajskej Strede
- 1993 - Samostatná výstava, Prešovská Galéria
- 1994 - Samostatná výstava v Kysuckej galérii
- 1994 - Výstava kolekcie 30 pastelov, Diecézne múzeum Eisenstadt, Rakúsko
- 1994 - Medzinárodné Stredoeurópske trienále v Udine, Taliansko
- 1994 - Samostatná výstava, obrazy a pastely, Kemptener Kunstkabinett, SRN
- 1995 - Výstava obrazov a artprotisov, Ústav vzdelávania Mojmírovce
- 1996 - Samostatná výstava, galéria Art und Weise, Welmbüttel, SRN

- 1996 - Účasť na medzinárodnej výstave Costuriamo ponti, Rimini, Taliansko
- 1997 - Samostatná výstava obrazov a artprotisov, Artgallery a Dom kultúry Devín
- 1997 - Výstava slovenského sakrálneho umenia s názvom „Božie svetlo v katakombách srdca“, Refektár františkánskeho kláštora, Bratislava
- 1996 - Samostatná výstava obrazov a artprotisov, Galéria Komárno
- 1997 - Vystavovala kolekciu obrazov a artprotisov v galérii Nami Piešťany
- 1998 - Samostatná výstava, Ústav vzdelávania Mojmírovce
- 1998 - Vystavovala kolekciu obrazov a artprotisov v galérii Mikra, Nitra
- 1998 - Účasť na výstave Ecce Homo v Nitrianskej Galérii
- 1999 - Účasť na medzinárodnej súťaži a výstave na tému Apokalypsy, diecézne múzeum v Innsbrucku
- 1999-2000 - Výber z diela z rokov 1971-1999, Nitrianska Galéria
- 2000 - Samostatná výstava, Požitavská galéria Nové Zámky, cyklus Loretánskych litánií
- 2000 - Samostatná výstava v galérii Velehrad v Olomouci

Tommasina Squadrito

Born in Palermo, she studied sculpture at the Academy of Fine Arts in Palermo and Philosophy at the University of Palermo and Florence where she studied in depth Aesthetics with Ermanno Migliorini.

She worked also with the Dance Company *Virgilio Sieni*, with Natalya Kolyakanova of the Art Theatre in Moscow.

The works about Maria Zambrano have been shown during the meeting *Towards a female knowledge of the soul* edited by Maria Inversi (1998) and by Silvi M. and pointed out at the University of Barcelona. She worked with *Angelos Association* to the projects *Which spaces for the man?* With the installation *An angel often touches the ground* (cultural yards c/o Zisa - Space Tre Navate - 2001) and to the editing and logo of *Living-among interactions man-home-cosmos-2003* for Europe culture 2000 whose programme has been exhibited at the exhibition *Europalia*, Brussels, Belgium.

Other works of hers have been exhibited at the Cultural Yards c/o Zisa - Palermo - Space Cobalt blue and School of Biondo Theatre (*Feeling about Nothing - Anatomies*) 1997, (*The Reflection*) 1998; others have been exhibited at the Incarch Gallery of Chicago - USA (*Architecture and Winter* - 2004); at the head office of the Association of Architects of Sibiu, Rumania (*A house for Andrej Tarkovskij* - 2003); at the Norman ex-monastery of Saint Philip of Fraga (*Lost people* - 2003).

Performances: *The sound of ink* at the Amazon Centre - Palermo - 2000 and at the Theatre of Fire - Foggia - 2002; *State of positions* - in different places of Palermo (2001-2002); *Out of track* with the double bass player

Lelio Giannetto at the Literary Park Tomasi di Lampedusa, Palermo (2004).

In writing: *Pensamiento* and *On ink scribe's side in Towards a female knowledge of the soul* - 1999, Lavoro publishing - Rome; *Rooms and footsteps in Which spaces for the man?* edited by Fabio Alfano 2001, Clean publishing, Naples; *Medea Space in Medea - Blood Memories* edited by Maria Inversi and T. Danese - 2003 - Citta Aperta publishing, Troina.

In Web:

www.anghelos.org - Logo, meeting for the introductory day „Living among“ interaction man-home-cosmos- 2003 edited by Fabio Alfano
www.arabafenice.it - a review about Maria Zambrano

www.ffg.it/paleokastro - Images and review of Rossella Causo

www.flars.net/centromaria - Images

www.icarch.org - Images

Fabio Alfano

(Palermo 1963)

Studia e sperimenta nuove forme di comunicazione in ambito espressivo-artistico. In particolare modo è interessato alla comunicazione per immagini (fotografiche, digitali, video...). Relativamente a questo ambito ha creato fotografie e immagini per spettacoli multimediali, installazioni artistiche, mostre, pubblicazioni e cd rom. Ha, inoltre, co-fondato, nel 1997, un Centro Studi sulla Comunicazione, l'*Anghelos*, del quale è presidente, centro che, in un'ottica di integrazione e unità della realtà e della conoscenza, studia varie forme di interazione tra fenomeni, e relativi processi di comunicazione, sia in ambito umanistico che scientifico. Di particolare interesse l'individuazione delle trasformazioni che definiscono una nuova 'coscienza' dell'architettura e, in generale, dell'arte contemporanea.

Laureato in Architettura, in qualità di Dottore in Progettazione Architettonica e di Professore a contratto, svolge attività di ricerca e didattica presso la Facoltà di Architettura di Palermo, studiando le relazioni che l'uomo istituisce con lo spazio.

Petr Zlamal

Narozen 21. března 1949 v Olomouci

Malíř, kreslíř, autor realizací v oblasti užitého umění a monumentální tvorby. V letech 1968-1974 studoval na Akademii výtvarných umění v Praze v Ateliéru monumentální malby u prof. Arnošta Paderlíka. Od roku 1974 je ve svobodném povolání. Samostatně vystavuje od roku 1971 (ČR, Itálie, Německo). Kolektivních výstav se zúčastňuje od roku 1977 (ČR, Polsko, Itálie, Německo, Venezuela, USA). Jeho práce je vedle řady domácích i zahraničních soukromých sbírek zastoupena ve sbírkách Muzea umění Olomouc a Ministerstva kultury České republiky. V letech 1974-1991 byl členem Svazu českých výtvarných umělců. Od roku 1990 je členem Unie výtvarných umělců Olomoucka. Žije a působí ve Šternberku, kde mimo jiné v letech 1992-1995 inicioval a organizoval Šternberská mezinárodní malířská sympozia.

Základní literatura: Petr Zlamal. [Katalog výstavy.] Text Zdeněk Pospíšil. Brno, Dům umění 1987. Petr Zlamal. Obrazy. [Katalog výstavy.] Text Zdeněk Pospíšil. Gottwaldov, Oblastní galerie výtvarného umění 1989. Petr Zlamal. Obrazy. [Katalog výstavy.] Text Zdeněk Pospíšil. Olomouc, Krajské vlastivědné muzeum - Oblastní galerie výtvarného umění 1989. Petr Zlamal. Obrazy / 1999. [Katalog výstavy.] Text Zdeněk Pospíšil. Olomouc, Unie výtvarných umělců Olomoucka 1999. Petr Zlamal. Příběh genu. [Katalog výstavy.] Text Jiří Hastík. Šternberk, Galerie Šternberk 2000.

Marcello Franca

Nato nel 1959 a Pesaro, dove vive e lavora come architetto.

Si è sempre occupato di arte e fotografia, indagando sulle forme e sui colori.

Dall'incontro con Michele Provinciali si è sempre di più accresciuta in lui la passione verso il circostante ed il mondo delle cose. Una lettura della realtà in chiave poetica e filosofica che traspare evidente in ogni sua immagine.

David Raub

- 1979 narozen v Praze
- 1994-1998 Pražská fotografická škola
- 1998-2002 Institut tvůrčí fotografie Slezské
 univerzity v Opavě
- bakalářské studium (BcA.)
- 2002-2004 magisterské studium (MgA.)

Výstavy

samostatné:

- 1999 Anglikánský kostel v Mariánských
 Lázních
- 2001 Goethe Institut v Praze

společné:

- 2000 Kosmopolit, Galerie Storkower Bogen,
 Berlin
- 2002 KunstRaum Berlin
- 2004 Na stejné vlně, Galerie Nábřeží, Praha
- 2004 Ocelové město, Rock café, Praha

Filip Kotek

Narodil se a bydlí v Olomouci.

Zabývá se výtvarnou fotografií. V tomto oboru absolvoval soukromá studia. Člen Unie výtvarných umělců Olomoucka.

Ida, A.M. Kortekaas

(* 1. srpna 1953, Naaldwijk)

Vzdělání:

1989-1992 studium sochařství na Hogeschool voor de Beeldende Kunsten (Vysoké škole výtvarného umění) v Utrechtu

1889-1994 studium malířství na Hogeschool voor de Beeldende Kunsten (Vysoké škole výtvarného umění) v Utrechtu

Samostatné výstavy:

- 1993 Veenendaal, divadlo „De Lampegiet“
- 1994 Veenendaal Galerie Vebotex
- 1995 Veenendaal, veřejná půjčovna uměleckých děl - Kunstuitleen „Oog en Blik“
- 1998 Leersum, radnice
- 1999 Wageningen, Flex-Expo
- 2000 Olomouc, Galerie Caesar
- 2000 Wageningen, divadlo Junushof
- 1997 Wageningen, výzkumný ústav ochrany přírody IKC Natuurbeheer
- 1998 Scherpenzeel, Galerie banky Rabobank
- 2003 Wageningen, Het Cambium
- 2003 Meschede (SRN), spořitelna
- 2004 Veenendaal, Galerie Kunstplaats

Paddestoelenlaan 15, 3903 GE Veenendaal
Adresa ateliéru: Zuivelstraat 11, Veenendaal
Telefon: 0031 318 524879 nebo 0031 6 16048545
E-mail: ida.kortekaas@xs4all.nl
Website: www.idakortekaas.nl

Daniëlle Davidson

Work content

A central theme in my work is 'the human being'. The way I use this theme has changed during the past years.

My work is balancing between figurative and abstraction. The material, composition and the use of the whole field (and the positioning of the figure in this space) are 3 important elements I use to create an image. In the first stadium I use snapshots, after a while the painting itself is only important. Mostly I paint with many layers and sometimes the mass of the paint is important. I like to make a combination with painting and drawing.

My focus was on the anonymous human: people walking on the street totally lost in thought and aware of the fact that it does not matter whether these persons exist or not. I painted people who where thinking in relation to the crowd. The way I perceived to the relationship between the person and the whole surface remained the same. However, I still played equally attention to everything: the human, the architecture and the rest of the area.

The relationships between figures in a space are important, while at the same time the focus was on connecting the figure with his surrounding by means of the use of lines.

By doing this, In this manner this I try to create a complete unity at the very same moment. The space it self gets nowadays more attention.

Between January and June 2002 I stayed in the United States of America for an exchange. In the USA I attended classes at the Californian College of Arts and Crafts.

After my graduation I went 5 months to South-America for five months. Here I made various pieces of work.

My graduate project is rewarded with the Dooyenwaard-stipendium. This means I lived and worked in Blaricum until September 1st 2004.

Joyce Kremer

Rotterdam (1978)

Study: HKU, School of Arts, Utrecht

Course: Bachelor of Art, Illustration

Since 1999 I study illustration at the School of Arts in Utrecht and I will graduate in 2005.

Besides illustrating for an assignment, autonomous painting and drawing gives me freedom which I don't find in an assignment with the restrictions committed to it.

I will never work abstractly for recognition is according to me essential to have the strongest possible perception of a piece of art. My works have an illustrative character and I don't intend to change that. I work up to the perfect synthesis between illustration and autonomy. An autonomous painting or drawing, that tells a story, but does not need a story to exist. Because of my education I learned to reflect upon all details that has to contribute something to the story you want to tell.

I consider this as one of the most important aspects of the illustrators profession, but at the same time that of the autonomous artist as well. By making art I try to discover who I am by means my way of working with strange proportions, variable lines and hidden landscapes. Hereby I wonder constantly why I work this way. Unfortunately the answers not always come by itself. Another undiscovered piece of landscape of my inner self.

Jana Jemelková

Narozena 4. 4. 1928 v Praze. Studovala na Pedagogické fakultě University Karlovy u prof. C Boudy, M. Salcmana a K. Lidického (1947-1951). V letech 1961-1983 působila na Katedře výtvarné výchovy Pedagogické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci. Věnuje se kresbě, grafice a malbě. Členka Spolku olomouckých výtvarníků a TT klubu v Brně.

Od r. 1965 účast na výstavách SČVU, Moravské grafiky v Domě umění v Brně, v Galerii H v Kostelci nad Čer. lesy, dále na výstavách SOV Olomouc a TT klubu v Brně. Účast na výstavách a bienále ex libris a drobné grafiky (Praha, Chrudim, Hradec Králové, Prostějov, Helsingör, Nancy, Como, Moskva, Lisabon, Lodž, Lublin, Radon. Mönchengladbach, Torgiano, Comune di Senigallia, Wiesbaden, Lorch, Janov, Sapporo, Sofie, Gliwice, Malbork, Helsinki, Pescara, New York, Paříž, Naarden, Sint-Niklaas, Metz, Varšava, Todi a další).

Samostatné výstavy: 1967 VŠ klub Olomouc, 1969 Klub přátel poezie a výtvar. umění Prostějov, Divadlo hudby Olomouc, 1970 ČFVU Havířov, 1971 ČFVU Olomouc, 1974 Kabinet grafiky Olomouc, 1977 SPŠ Radon (Polsko), 1978 Divadlo O. Stibora Olomouc, 1979 Dům pánů z Kunštátu v Brně, 1980 Galerie EX libris Lublin (Polsko), 1983 DÍLO Přerov, 1985 Divadlo hudby Olomouc, Pramet Klub Šumperk, 1987 OGVU Olomouc, 1989 Koncertní sál Uničov, Dílo Olomouc, 1990 Galerie Typos Brno, 1991 Stará radnice Brno, Galerie Art spektrum Vyškov, 1992 Panorama Ketkovice, Sovinec, 1993 Štukový sál Mikulov, 1994 Městská galerie Šternberk, 1995 Galerie Velehrad Olomouc, Galerie Ketkovice, 1996 Moravské divadlo Olomouc, Café Caesar Olomouc, 1999 Galerie J. Jílka Šumperk, ZUŠ Olomouc a další.

Alžběta Hanzlová

6. června 1978

Vzdělání:

Střední uměleckoprůmyslová škola
Všehrdova 267, 686 53 Uherské Hradiště
Obor - malba

Studia:

Pedagogická fakulta
Univerzita Palackého
Žižkovo nám. 5, 771 40 Olomouc
Obor - učitelství pro střední a základní školy

Započatá studia:

Fakulta výtvarných umění
Vysoké učení technické
Rybářská 13/15, 603 00 Brno
Ateliér grafiky - ak. mal. Margita Titlová

Výstavy:

- 1996 výstava studentů malby - foyer Slováckého divadla, Uherské Hradiště
- 1999 Skup. výstava pedagogů ZUŠ Galerie B. Martinů, Havířov
- 1999 účast na salonu havířovských výtvarníků Galerie V. Wünsche, Havířov
- 2002 Vernisáž, Galerie Výpad, Olomouc (s I. Běťákovou)
- 2003 Monotypy, Galerie Bastion, Tábor
- 2003 Obrazy, Galerie 1499, Olomouc
- 2004 účast na Artkontaktu mladých výtvarníků, Galerie mladých Brno
- 2004 Artkontakt, Galerie XXL, Louny

Realizace:

- 1997 malba v architektuře - Střední integrované odborné učiliště, Uh. Hradiště
- 2002 kolekce obrazů - jídelna rektorátu Univerzity Palackého, Olomouc

Adresa: Juráňova 614, 742 58 Příbor
Telefon: 732 520 496, 556 723 391

Zdena Höhmová

Born 4 October 1955, Brno. Painter, graphic artist, illustrator.

Studies: SUPŠ Brno (Secondary School of Applied Arts) 1971-1975; AVU Prague (Academy of Visual Arts, under Professor František Jiroudek) 1975-1981; Assistant lecturer at the Pedagogical Faculty of Masaryk University, Brno, 1982-1987 and at the College of Applied Arts in Prague 1987-1988. Freelance artist since 1988. Member of the „Q“ Association and the Association of Prague Visual Artists.

Individual exhibitions:

- 1982 - Galerie mladých, Brno, Czech Republic
- 1983 - Malá galerie knihkupectví Čs. spisovatele, Brno, Czech Republic
- 1985 - Okresní muzeum Ivančice, Czech Republic (with sculptor Jiří Sobotka)
- Pedestrian 85. Performance, Vysokoškolský klub, Brno, Czech Republic (with jewellery artist Alena Kojdlová)
- 1986 - „Ziçye i mysl“ Gallery, Poznan, Poland
- Galerie Nová síň, Prague, Czech Republic (with Michal Vitanovský)
- 1987 - Galerie Jaroslava Krále, Brno, Czech Republic (with sculptor Michal Vitanovský)
- 1990 - Dům pánů z Kunštátu, Brno, Czech Republic; Affiche d'Art Gallery, Kaiserslautern, Germany
- 1991 - Oblastní galerie Vysočiny, Jihlava, Czech Republic; Spaarkrediet Gallery, Bruges, Belgium
- 1992 - Galerie Platýz, Prague, Czech Republic; Galerie Delta, Frýdek-Místek, Czech Republic; Ars Temporis Gallery (with A. Grosse)
- 1993 - Galerie výtvarného umění, Hodonín, Czech Republic; Kabinet grafiky, Olomouc, Czech Republic; Percorsi d'Arte, Venice, Italy
- 1994 - The Moravian Provincial Museum, Brno, Czech Republic (with painters Adolf Bom and Vlastimil Zábranský); Percorsi d'Arte 90, Venice, Italy

1995 - Ars Temporis Gallery, Klagenfurt, Austria (with artist Andrea Frahm); Galerie Gerulata, Bratislava, Slovakia
1996 - Galerie Atrium, Prague, Czech Republic
1999 - Galerie Slovákého muzea, Uherské Hradiště, Czech Republic; Galerie G, Olomouc, Czech Republic

Collective exhibitions:

International Symposium of Artists, Varšec, Bulgaria
1981-1989 - First to Fourth Biennial Of Young Artists. Dům umění, Brno, Czech Republic
1985 - III. Internationale Triennale der Zeichnung. Nuremberg, Germany, Linz, Austria
1986 - Coup d'oeil sur la peinture, le dessin et l'art graphique de Brno. Rennes, France; Challenge 86. Dům umění, Brno, Czech Republic
1987 - Interart. Poznan, Poland
1988 - International Festival of Art 1988. Saddam Arts Center, Baghdad, Iraq
Pedagogues of AVU, VŠUP and VŠVU. Karolinum, Prague, Czech Republic
Salon 88, Prague, Czech Republic
1989 - Fourth Annual International Exhibition of Miniature Art. Dell Bello Gallery, Toronto, Canada; Salon of Young Architects and Their Guests. Galerie J. Fragnera, Prague, Czech Republic
1990 - Crossing Over: Contemporary Art from Brighton, Zagreb, Poznan and Brno.; Brighton, Great Britain
1990-1991 - Q Association, Dům umění, Brno, Czech Republic; Galerie Senica, Slovakia
1993-1995 - International Symposium of Artists, Valtice, Šternberk, Czech Republic; Moravany nad Váhom, Slovakia
1999 - Q Association, Sharjah, United Arab Emirates

Representation in art collections:

Affiche d'Art Gallery, Kaiserslautern, Germany
Spaarkrediet Gallery, Brugen, Belgium
Municipal Gallery, Varšec, Bulgaria
Moravian Gallery, Brno, Czech Republic
Brno City Museum, Brno, Czech Republic
National Gallery, Prague, Czech Republic
Oblastní galerie Vysočiny, Jihlava, Czech Republic
Galerie výtvarného umění, Hodonín, Czech Republic

In print: J. Hockeová, „Höhmová, Zdena“. In: A. Horová (editor), Nová encyklopedie českého výtvarného umění. Academia Prague. Second expanded and complemented edition.

Jiří Hastík

Narozen 17. prosince 1945 v Uherském Hradišti

Malíř, kreslíř, autor realizací v oblasti užitého umění a monumentální tvorby, teoretik a kurátor výstav, věnuje se rovněž literární tvorbě. V letech 1964-1966 studoval na Slovenské vysoké škole technické v Bratislavě, obor architektura, a poté v letech 1970-1975 na katedře výtvarné teorie a výchovy na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, kde v roce 1983 získal doktorát v oboru filozofie. Od roku 1985 je ve svobodném povolání. Samostatně vystavuje od roku 1981 (ČR, Rakousko, Německo), kolektivně od roku 1970 (ČR, Polsko, Německo, Rakousko, Holandsko, Itálie, Španělsko, Slovinsko, Venezuela).

Jeho práce je vedle řady domácích i zahraničních soukromých sbírek zastoupena ve sbírkách Muzea umění Olomouc, Galerie výtvarného umění v Ostravě, Ministerstva zahraničí České republiky, Muzea Archidiecezjalnego Katowice a v Mini Print International Cadaques. V letech 1978-1988 byl evidován při Českém fondu výtvarných umělců a následně v letech 1988-1989 byl kandidátem Svazu českých výtvarných umělců, jehož členem byl v letech 1990-1991. Od roku 1990 je členem Unie výtvarných umělců Olomoucka a od roku 2004 je členem Kunstkreis 24 ve Vídni. Od roku 1988 žije střídavě ve Vídni a Olomouci.

Základní literatura: Hastík. Slovenčík. Varmuža. [Katalog výstav.] Text Leoš Mlčák. Olomouc, Divadlo hudby 1987. Hastík. Zahrady Konfuciovy. [Publikace k výstavě.] Texty Ulrich Gansert, Miloš Trapl, Jan Nízky, Leoš Mlčák, Pavel Zatloukal, Ivan Melicherčík, František Kobza, Rudolf Chadraba, Zdeněk Pospíšil. Olomouc, Galerie G 2000.

Tomáš Rossi

Narozen 6. října 1955 v Brně

Studia: SUPŠ Brno (1971-75)
AVU Praha (1981-87)

Samostatné výstavy:

1988 - Galerie mladých Brno
1992 - Středočeská galerie (Křížová chodba Karolina Praha
1994 - Kabinet grafiky (Čínští bojovníci) Olomouc
1996 - Dům umění (Galerie J. Krále)
1999 - Mladá Boleslav (Akwarely)
2000 - Galerie z ruky

Kolektivní výstavy:

1987 - 4. Bienále mladých výtvarníků Jihomoravského kraje Dům umění Brno
1988 - výstava v parku Dolní Počernice
1989 - Stipendisté Lidový dům Vysočany - Praha
Rockfest 89 Palác kultury Praha
5. bienále mladých výtvarníků jihomoravského kraje Dům umění Brno
Bystřice 89 Kulturní dům Bystřice n. P.
Výstava pro Arménii Praha
1990 - Skupina Most Galerie mladých Praha
Česká alternativa ULÚV Praha
Brněnský kruh Galerie mladých Praha
Orlická galerie Rychnov n. K.
Brněnský spoj Galerie Port Art Brno
Mladí Jihomoravští výtvarníci Galerie Zlín
Skupina Most ULÚV Praha
1991 - Mezi křikem a meditací Výstava T. T. klubu Dům umění Brno, Bratislava
1992 - Galerie Zlín
1993 - Žert II Galerie Uherské Hradiště
Velký formát Galerie Uherské Hradiště
Brněnští umělci Dům umění Brno
1995 - Položená osmička Galerie Havířov
1997 - Velký formát Galerie Sýpka
1998 - 80. léta (figurální malba) Galerie Zlín
1999 - Intersalon České Budějovice (cena salonu) Salon na dlažbě Litomyšl
2000 - Alfa Omega Praha Smíchov - Porthaimka
2001 - Výtvarná Vysočina Galerie Jihlava kostel Povýšení sv. Kříže

- 2002 - Galerie G Olomouc Současný akvarel
Galerie Navrátil
2003 - Současný akvarel Galerie Caesar
Olomouc
Současný akvarel Oblastní galerie
Liberec
Současný akvarel U dobrého pastýře
Brno
Ve světle Galerie Slováckého muzea
Uh. Hradiště
2003-2004 - Civitas Dei Galerie G Olomouc
2004 - Venkované na městečku Bystřice n. P.

Zahraniční výstavy:

- 1985 - International Student Art Exhibition
(Kobe, Japonsko)
1986 - Výstava studentů uměleckých škol (Toulouse, Francie)
1988 - 21 současných malířů z jižní Moravy
(Altenburg, Německo)
1989 - Bienále-nové tendence v malířství (Štěpín, Polsko)
1990 - MOST - Holand (Amsterdam, Holandsko)
5 výtvarníků z Moravy Galerie Porigina (Popi, Finsko)
1991 - Mezi křikem a meditací (Budapešť, Maďarsko)
1992 - St. Pölten (Rakousko)
1994 - Radnice (Echingen, SRN)
2001 - Budapest Galeria
2002 - Luce e colore Rimini: Casa accogliente, Città feconda

Miroslava Trizuljaková

(30. 9. 1955, Olomouc)

Malířka a restaurátorka. Žije a pracuje v Senici u Olomouce. Je členkou Unie výtvarných umělců Olomoucka.

Adresa: Senička 16, 78345 Senice na Hané

V letech 1971-1975 studovala na Střední uměleckoprůmyslové škole v Uherském Hradišti, obor propagační grafika, profesor František Nikl.

V letech 1975-1981 studovala na Akademii výtvarných umění, obor restaurátorství u profesora Raimunda Ondráčka.

Samostatné výstavy:

- 1984 Kulturní centrum Mikulov
1990 Galerie mladých Brno
1992 Kunstkabinett Kempten, SRN
1994 Galerie G Olomouc
1995 Galerie Bronz Brno, Arcibiskupský zámek Kroměříž, 1996 Grafenau, SRN
1997 Galerie Šternberk
1998 Galerie Velehrad, Olomouc
Zámek Velká Bystřice
2001 Galerie Patro Olomouc
Národní dům Prostějov
2003 Galerie AKS, Aš

Kolektivní výstavy:

- (výběr z významnějších mezinárodních projektů)
„Středoevropské setkání“ Udine, 1994
„Stavíme mosty“ Rimini 1995
„Moravští malíři“ Sankt Pölten, 1992
„Umělci Střední Moravy“ Voorburg, 1998
„Magie neznámého“ výběr z tvorby olomouckých umělců, Veenendaal, 2001
„Světlo a barva“ Rimini 2002

Marie Dočekalová

Narozena 8. 7. 1950 v Lošticích

Studia na Akademii výtvarných umění v Praze 1969-1975 obor malba - restaurátorství. Kromě restaurátorské praxe maluje převážně akvarely - volnou tvorbu a ilustrace do „šuplíku“ - na poezii A. Achmatovové, J. Zahradníčka, B. Reynka...

Výstavy:

- 1976 Samostatná výstava v PL
1978 Výstava s Josefem Dočekalem
1983 Bienále jihomoravských mladých výtvarníků - Dům umění Brno
1983 Samostatná výstava v PL Kroměříž
1983-89 - účast na Sedánkách Kojetínská Kroměříž
1984-85 - Ars Restaurandi Brno
1985 Bienále jihomoravských mladých výtvarníků - Dům umění Brno
1986 Samostatná výstava v galerii Díla v Uherském Hradišti
1988 13. Bienále knižní grafiky Brno
1988 Mladí výtvarníci regionu Gottwaldov
1989 Restaurátorská výstava Mánes Praha
1989 Trienále akvarelu Lučenec
1990-91 - účast na výstavách akvarelové tvorby v Bratislavě a Budapešti
1992-93 - Účast na výstavách akvarelů v Budapešti
1992-93 - Trienále akvarelu Lučenec, Slovensko
1992 15. Bienále knižní grafiky Brno
1990 Uherské Hradiště spolu s I. Trískou a V. Matějčkem z Prahy
1991 Atelier Sklep Kroměříž
1992 Forfest Kroměříž
1999 Samostatná výstava v Prostějově
2001 Restaurátorská výstava s volnou malířskou tvorbou v Kroměříži
2003 Současná česká ilustrační tvorba v Havlíčkově Brodě

Marek Trizuljak

(Born 07-06-1953, Bratislava, SK)
 Senička 16, 783 45 Senice na Hané,
 Czech Republic

Since 1981, professional free-lance work in painting, metallic and glass sculpture, artistic decoration of public and civic areas. Member of the Union of visual artists of Olomouc. Participates in organization of international artistic projects and exhibitions in Czech Republic, Germany, Italy and Netherlands.

Studies:

1968-1973 - Secondary Art School (Art Processing of Glass), Professor Pavel Ježek

1975-1981 - Academy of visual Arts, Prague, Professor Arnošt Paderlík

Privat and Studio:

Senička 16, 783 45 Senice na Hané (Czech Republic)

Phone: 00420/585947023

email: mtrizuljak@volny.cz

Individual exhibitions:

- 1984 - Cultural Center of Mikulov
- 1985 - Youth Gallery, Trnava (Slovakia)
- 1986 - Regional Cultural Center of Nitra (SK)
- 1990 - Youth Gallery of Brno (CZ)
- 1991 - Regional Museum of Olomouc (CZ)
- 1992 - Kemptener Kunstkabinett, Kempten (Germany)
- 1993 - Galleries of Mira (Venice), Verona and Duino (IT)
- 1994 - Gallery Kabinet Grafiky, Olomou Gallery Bronz, Brno (CZ)
- 1995 - Gallery Percorsi d'Arte, Venice (IT)
- 1996 - Castle of Dätzingen, Grafenau (Germany)
- 1997 - Gallery Percorsi d'Arte, Venice (IT)
- 1998 - Gallery Velehrad, Olomouc Castle of Velká Bystřice, Olomouc (CZ)

- 2000 - Gallery Centrum Píerov (CZ)
- 2001-2002 - Gallery of Ledeburské zahrady, Prague, Gallery In the Tower, Tábor, Gallery Národní dům Prostějov, Gallery Patro, Olomouc (CZ)
- 2003 - Gallery AKS, Aš (CZ)

Group exhibitions:

- 1982-1999 - Participation in several group exhibits in Prague, Bratislava, Brno, Ostrava, Opava, Havířov, Olomouc, Žilina, Šternberk (CZ and SK)
- 1989 - „Katzenberger Quattember“, Katzenberg Gallery (Sankt Pölten, AT)
- 1992 - Regional Cultural Center of Sankt Pölten (AT), International Biennial of Spiritual Art, Opole (PL)
- 1993-1999 - Participation in various creative and expositive projects in the Kemptener Kunstkabinett, Kempten (Germany)
- 1995 - „Costruiamo ponti“ (To build the Bridges), international exhibition and cultural project, Gallery Sala delle colonne, Rimini (IT), „Family Trizuljak“, Gallery Art und Weise, Welmbüttel (Heide), Germany
- 1996 - International Triennial of Visual Arts - Incontro Centro Europeo, Galleria del Centro, Udine (IT)
- 1998 - Central Moravian Artists, Gallery de Tobbe and Swaensteyn Gallery, Voorburg (NL), „Without Borders“, Czech and Slovak Artists, Gallery M.A.B., Trenčín (Slovakia)
- 1999 - International Czech-German exhibition, Esslingen (Germany)
- 2001 - „The magic of unknown“, Artists from Olomouc in Veenendaal (NL)
- 2002 - „Light and Color“ International artistic project, Gallery Sala delle Colonne Rimini (IT)
- 2003 - „Searching for traces“ Gallery Storkower Bogen, Berlin, and Katholische Akademie Hamburg, international exhibition of Czech and German artists
- 2004 - „Zusammenwachsen - Grow together“ Castle of Zuschendorf, Pirna (Germany), „Not only Elbe connect us“ Castle of Pillnitz, Dresden (Germany) - International projects of Czech and German artists

Francesca Possenti

Nata a Rimini nel 1981, vive attualmente a Santarcangelo di Romagna (Rimini). E' studentessa presso la Facoltà di Architettura dell'Università degli studi di Bologna.

Stefano Teodorani

Nato a Cesena nel 1975 vive e lavora a Santarcangelo di Romagna, una piccola città della provincia. Laureato presso la Facoltà di Architettura dell' Università degli Studi di Firenze. Iscritto all'associazione culturale "La Ginestra" con sede a Santarcangelo di Romagna (RN). Nato nel 1975 a Cesena, laureato a pieni voti alla Facoltà di Architettura di Firenze, vive e lavora a Santarcangelo di Romagna. Nell'anno 2000 è stato vincitore di borsa di studio ERASMUS presso l'Università Lusiada di Lisbona. Tesi di laurea in rilievo e riqualificazione urbana, a sviluppato una serie di metodologie che consentano un approccio "scientifico" per il recupero e la riqualificazione della scena urbana e dei suoi percorsi. (pubblicazione sulla rivista "Paesaggio Urbano 3/03").

Emanuele Moretti

Nato a Rimini nel 1974 vive a Bellaria-Igea Marina, una piccola città della provincia. Laureato presso la Facoltà di Architettura dell'Università degli Studi di Ferrara, lavora come libero professionista in uno studio di architettura nella Repubblica di San Marino. In particolare si è sempre interessato di Infrastrutture urbane, architettura dei trasporti e di Storia dell'architettura italiana. Iscritto all'associazione culturale "La Ginestra" con sede a Santarcangelo di Romagna (RN), ha collaborato nell'organizzazione artistica nella mostra di Arti Figurative "Luce e Colore" svolta a Rimini nel 2002.

Paolo Mantelli

Esperienze teatrali, audiovisive e multimediali

Si occupa di ricerca sulle nuove tecnologie al servizio dei Beni Culturali da circa 10 anni, di progettazione e realizzazione di prodotti audio-

visivi da 15 e di strumenti e programmi di comunicazione elettronica ed informatica da oltre 20 anni.

Visionist, Project Manager, Art Director Multimediale, Paolo Mantelli è consulente e Progettista Multimediale di Parchi a Tema come ITALIA IN MINIATURA (RN) e Importanti Musei, come il MUSEO ARCHEOLOGICO DI VERUCCHIO (RN), che ha ricevuto la Nomination come Museo dell'anno 2000 dalla Commissione Europea, del MUSEO MINERARIO DI PERTICARA (PS) e del MUSEO NAZIONALE DELLA SIRTIDE (PZ).

Si è formato presso la scuola di: Teatro, Arti Sceniche e Regia DE L'AVOGARIA di VENEZIA, si è specializzato in COMPUTER GRAFICA e ANIMAZIONE BIDIMENSIONALE e TRIDIMENSIONALE presso il BIT MOVIE di RICCIONE, ha insegnato Drammaturgia dei Linguaggi per Immagini presso l'ARCHIVIO DEL CINEMA INDIPENDENTE ITALIANO DI BELLARIA (RN) e presso la Facoltà di Sociologia dell'università di SIENA, è stato responsabile della Documentazione Audiovisiva del TAM Centro per il Trattamento Artistico dei Metalli di Pietrarubbia (PU) diretto da ARNALDO POMODORO e del FESTIVAL INTERNAZIONALE DEL TEATRO IN PIAZZA di Santarcangelo (RN).

Nel 2002 ha collaborato alla realizzazione delle Scenografie Virtuali per l'Opera lirica "The Fairy Queen" del coreografo inglese Lindsey Kemp organizzata in SPAGNA nell'ambito di SALAMANCA: CITTÀ EUROPEA DELLA CULTURA 2002 e ha partecipato al Workshop Internazionale ID3 su: "Interaction Design - Info Design - Interface Design" promosso dall'Istituto Europeo di Design a Torino, Londra e Madrid. Attualmente si occupa di Videoarte e della Progettazione di Interfacce Uomo-Macchina a Coinvolgimento Emozionale nel settore dei Beni Culturali con un progetto denominato A.R.P. (Augmented Reality Project) finanziato dal Fondo Sociale Europeo.

nato a Rimini il 1/10/1962
residente a SANTARCANGELO (RN)
Via Dei Nobili, 38
Tel. 0541/620749
Fax 0541/689549

Zdeněk Lukeš

architekt, historik architektury
* 1954 Praha

FA ČVUT, abs. 1980

1980-1990 NTM - Archív architektury
od 1990 Kancelář prezidenta republiky
od 2000 též Fakulta architektury
TUL Liberec (2000-2003 děkan)

Od 1990 se podílel na programu revitalizace Pražského hradu.
Historik architektury XIX. a XX. století.

Autor a spoluautor řady článků (Respekt, Lidové noviny, Architekt, Revolver revue, Umění, UNI, etc.), statí, publikací, knih (J. Plečnik - Architekt Pražského hradu, Pražský hrad za TGM, 10 století architektury - Architektura XX. století, Praha 1891-1914, Splátka dluhu ad.).

Spolupráce s ČT, ČR, BBC, internetovým Neviditelným psem ad.

Autor a spoluautor výstav (Objekt, socha instalace, Projekty z archívů, J. Plečnik - Architektura pro novou demokracii, 10 století architektury - Architektura XX. století, Splátka dluhu - práce německy hovořících architektů v Praze 1900-1938 ad.).

Giacomo Guidi

Fotografo, nato a Pesaro nel 1972, ha frequentato l'Istituto d'Arte di Urbino, specializzandosi in grafica pubblicitaria. Candidato al premio Guggenheim 2001 "Impresa e cultura", e collaboratore del padre, e ne continua lo stile nell'impresa.

Il progetto "La Città dell'Uomo" rappresenta per lui uno stimolo alla ricerca che più lo appassiona: la comunicazione al vasto pubblico degli ideali che animano l'impresa e, di ritorno, la comunicazione all'interno dell'impresa delle attese di bellezza che costituiscono il tessuto più vero dell'attuale cultura.

Ne nasce una circolarità fortunata, giocata sul filo dell'arte: si creano opportunità per l'impresa e si ridà all'uomo la possibilità di sognare nuovi percorsi di libertà.

Piero Guidi

Pittore, scultore, ideatore di moda, imprenditore.

Ha creato una delle più prestigiose imprese di moda in Italia.

È nato a Urbino nel 1947. Urbino, culla del Rinascimento, città del centro Italia di rara bellezza (recentemente designata dall'UNESCO come eredità mondiale della cultura), con la sua storia ha influito su di lui in maniera determinante.

Ha ricoperto in questa città funzioni di alto prestigio.

Presidente Accademia delle Belle Arti di Urbino e attuale Presidente Assindustria Pesaro-Urbino settore Moda.

Il suo successo deriva da una esperienza di venticinque anni che si è costantemente arricchita nel tempo, attraverso gli investimenti, la ricerca, ed una ingegnosa creatività che hanno permesso ad ogni collezione di essere attesa e desiderata come la nuova creazione di un grande artista. Realizza le sue creazioni di alto design, che vanno dalla pelletteria all'abbigliamento, dalle scarpe agli accessori di moda: una produzione di elevato livello che testimonia al meglio il Made in Italy ma con in più un tocco di originalità ed emozione.

Condivide il progetto "La Città dell'Uomo" perché da sempre si è mosso sullo stretto spartiacque dell'arte.

Non ha mai assunto l'idea dell'arte come chiusura elitaria, vissuta contro, o per difendere interessi particolari o d'individui privilegiati. Ha invece lavorato perché la bellezza, come armatura invisibile, dia forza all'uomo e lo difenda nella costruzione di una città vivibile, perché ispirata ai significati, alle idee, ai valori, che scaturiscono dall'universalità dell'arte.

Maurizio Malaguti

Maurizio Malaguti è professore del settore disciplinare Filosofia teoretica presso la Facoltà di Lettere e Filosofia.

Ha svolto una intensa attività didattica, coniugando sempre strettamente ricerca e insegnamento nell'intendimento di meditare, con attenzione teoretica, alcuni momenti decisivi della storia della filosofia.

La sua produzione scientifica (monografie, articoli su riviste specializzate e cura di pubblicazioni a più voci) abbraccia autori diversi nel contesto di un unico progetto.

L'intento dominante della sua ricerca, infatti, è volto a studiare i temi della metafisica classica e cristiana in rapporto ad alcune questioni fondamentali del pensiero contemporaneo, sulle vie aperte dalla ermeneutica filosofica (analogia, differenza ontologica, linguaggio simbolico, prospettive dialettiche, etc.).

Intensa è l'attività di partecipazione e di promozione di congressi nazionali ed internazionali. Nel 1994 è stato nominato membro della Académie des Sciences, Arts et Belles-Lettres di Dijon. Nel 1996 gli è stato conferito il sigillo della Università degli Studi di Trnava (Slovacchia) e nel 1998 il sigillo della Université de Bourgogne e nel 2003 il sigillo della Université de Montpellier.

Giancarlo Moretti

Nato nel 1939, ha dedicato l'esistenza alla animazione di diverse comunità nelle province di Rimini e di Pesaro-Urbino. Insegnante di cultura umanistica nell'arco di un ventennio, è stato responsabile della formazione giovanile. Nel decennio 1984-1994 ha organizzato e diretto corsi di formazione professionale per insegnanti e assistenti per l'infanzia presso il «Centro di Formazione Professionale EnAip». Collaboratore di diversi periodici di cultura, è stato assiduo consultore nella preparazione del volume di AA. VV. *Prismi di Verità*, Roma 1997, dedicato al problema dell'integrità dell'intelligenza e della sua conversione religiosa.

Nel Febbraio 2004 ha discusso una tesi di laurea presso la Facoltà di Teologia della Emilia-Romagna che ha sede a Bologna, dal titolo *Terre della nuova creazione* (in corso di pubblicazione) sull'attività artistica di Giulio Liverani, fecondo ceramista, recentemente scomparso, le cui opere si trovano diffuse in Europa e in America Latina.

Dal 1989 è responsabile dell'associazione culturale "La Ginestra" che opera in Italia (provincia di Rimini) e che, a partire dall'interesse per la salute delle persone, si è aperta successivamente alla ricerca di forme nuove di solidarietà sociale. Operando soprattutto nel campo dell'arte, tale Associazione ha aperto vie nuove di dialogo in diversi paesi europei come la Cechia, la Slovacchia, l'Austria, la Francia e la Svizzera.

Giovanni Pecci

nato a Marciano di Romagna nel 1950

Residente a Bologna, via Barberia, 22

Coniugato con 3 figli.

Si è laureato in Scienze Sociali (indirizzo economico) all'Università di Trento e si è specializzato all'Università Cattolica di Lovanio (Belgio) presso l'Istituto di Scienze Economiche.

Ha poi intrapreso la carriera accademica, svolgendo Attività all'Università di Bologna e divenendo ricercatore, poi ricercatore confermato, presso la Facoltà di Economia e Commercio dell'Università di Trento. Ha quindi svolto, fino all'anno accademico 1983-1984 attività di insegnamento nelle Università di Trento, Bologna e Modena.

Autore di numerose pubblicazioni nel 1981 ha vinto il Premio Saint Vincent per l'Economia (uno dei maggiori riconoscimenti italiani della ricerca economica).

Dal 1983 al 1998 è stato Direttore Generale e Amministratore Delegato di NOMISMA SpA Bologna, uno dei principali Istituti di ricerche economiche in Italia, contribuendo alla sua internazionalizzazione.

Inventore del pulman di Romano Prodi ha organizzato il suo viaggio delle cento città nel 1995-1996.

Dal 1998 è Presidente della Breda-Menaribus SpA (gruppo Finmeccanica) di Bologna primaria azienda nel settore autobus e filobus Urbani - ed extraurbani con circa 300 dipendenti.

Dal 2002 è consigliere S.A.B. (Società Aeroporto Bologna SpA)

Dal 2003 Presidente Società Reti e Mobilità di Bologna (S.R.M.)

MAURIZIO MALAGUTI

Mezi pamětí a projektem: Nový evropský humanismus.

Velikost Evropy spočívá ve vědomí nezpochybnitelné svobody a univerzálního rozumu. Ale tento kontinent je zároveň zatížen hlubokými ranami minulosti, devastujícími hrůzami válek, drtivým útlakem totalitních režimů a neomluvitelnými tragédiemi genocidy. Po dlouhé době se Evropa dnes konečně stává skutečnou „vlastí“ mnoha národů a jednotlivců; rodí se v ní naděje nové civilizace, která se s rozhodností vydá cestou mírového soužití.

Objevují se však další závažné hrozby, které vrhají stín nejistoty na naši budoucnost. Proti nesnášenlivosti a fanatismu nestačíme s ušlechtilostí myšlenek. Nedělejme si iluze o tom, že nespravedlnost se navždy vyřeší koloběhem materiálního bohatství v mechanismech světového trhu. A už vůbec není jisté, zda dokážeme vymýtit veškeré zlo a utrpení pouhým spoléháním na překotný rozvoj vědy. Zlo můžeme přemoci jenom když z rozhodnutí svobodné vůle a s plnou odpovědností přijmeme jeho důsledky (*aktivní přijetí, na rozdíl od rezignace, pozn. překl.*) a když proti němu postavíme hráz těch největších hodnot dobra. Mnozí už předem rezignují, nepřijmou do svého srdce realitu utrpení a zůstávají lhostejní vůči devastaci lidské společnosti. A naopak jiní se živí vroucí nadějí, bojují proti zlu ze všech sil a jejich život je naplněn láskou - tito lidé zúrodňují svoji dobu navzdory nezměrným námahám a bolestem. Evropa je „vlastí“ do té míry, do jaké se najdou lidé, kteří na sebe vezmou i ta největší strádání, aby naděje zůstala živá a pomohla nám pozvednout pohled k velkým cílům. Evropa má také svoji slavnou minulost a její bolesti se mohou stát bolestmi hojení, které ohlašují uzdravení. Evropa, to je cesta, která se otevírá směrem k civilizaci života, civilizaci lásky.

Duchovní situace naší doby dospěla na obtížné rozcestí. V různých oblastech nás svoboda přivedla až k překročení přirozených mezí existence. Život na zemi bude uchován, jenom pokud budeme schopni svobodně se zříci každé totalitní válečné vize; nové generace přežijí, jenom když se svobodně rozhodneme pro víru v pozitivní budoucnost našich dětí; trvalá a nepomíjívá radost se v našem životě může rozeznít, jenom pokud v plné svobodě přijmeme základní zákon bytí.

Ale jak můžeme nasměrovat vlastní svobodu vstříc perspektivám života? My, Evropané, jsme byli dlouho zkoušeni v tavícím tyglíku tvrdých protikladů, sváru idejí a inženýrských vizí lepšího světa. Právě proto máme povinnost přinést světu naši zkušenost, svědectví o tom, jaká je pravda o člověku. Pokud tento úkol

nesplníme, tak generace, které trpěly pronásledováním a plátily vlastním životem, se pozvednou proti nám a tuto pohanu z nás nikdo nesmyje. Musíme překlenout sklíčenost z minulých selhání. Záblesky nihilismu, které se v nás rodí v důsledku obecně rozšířené deziluze, musí být překonány ještě radikálnějším rozhodnutím vzít na sebe zodpovědnost. Na úsvitu evropské civilizace napsal Hérakleitos tato slova: „Obrať naději k tomu, v co ještě nikdy nikdo před tebou nedoufal, jinak ničeho nedosáhneš.“ Rozum je ve vesmíru tím nejvyšším a nejsvrchovanějším, zůstává však nepřístupný pro toho, kdo se nedokáže vymanit ze záplavy starostí holé existence. My sami, jako lidské bytosti, jsme díky svobodě srdce a intelektu vykročili ven z kruhu nekonečných variací živočišného bytí. Přesto ale zůstáváme těmi nejmenšími v duchovním univerzu; jenom s námahou a nejistotou pomalu pronikáme k dokonalé podobě naší pravé vnitřní tváře. Ale nejsme sami a nezůstali jsme opuštěni. Vyvolení k pravdě - *dilectio in veritatem* - nás vybízí pochopit a přijmout svazky, které spojují pozemský život s nebeskými bytostmi v nekonečném horizontu jediného a věčného Slova - Logos. Vanutí Božího dechu utváří rozmanitou mnohost bytí a vše navzájem spojuje do nové harmonie. Cesty světla nejsou zjevením

bezpočtu éterických a navzájem netečných forem bytí; mnohem spíše je to nekonečná mnohost živé přítomnosti, mnohost „živých tváří“, které přebývají v hřejivém světle a hledí na nás pohledem od počátku trvajících láskyplného formování k životu v pokoji. Hvězdné světy a galaxie, které vidíme na nebeské klenbě, jsou jenom prázdnými obrazy ve srovnání s tím, co je mnohem vyšší a větší, se světem, kde se zářivé světelné bytosti, - *transparence* - seskupují do mocných soustav, vyjevují Boží záměry a přicházejí za námi s těmi nejdůležitějšími plány lásky.

Naše dny rychle ubíhají jeden za druhým, ale navzdory tomu to běhu se pro nás otevírá nový čas, jehož měření nepodléhá rytmu hvězd ani kmitání krystalů. Jeho intenzita se měří svobodou naší vůle. Před námi je práh nového věku, který se jako ve světelném víru pozvedá k nedostupné *tota simul* věčného bytí, k onomu nekonečně plnému okamžiku, v němž se veškerá minulost i budoucnost sbíhají do jediného bodu. „*Nic nového pod sluncem*“, říká jedno přísloví a je to skutečně tak. Poznávání pravdy je často vnímáno jako pohyb v kruhu, v němž se všechno zjevuje a zase vrací zpátky v neustále se opakujících cyklech, kde se nic neztratí a nic není absolutně novým objevem. Ale i když pod sluncem není nic nového, zcela jistě je nové všechno to, co se děje ve sféře, která nekonečně přesahuje dimenze viditelného vesmíru! Dokonce i slunce může poblednout a vrhnout na zemi stín, pokud se nad ním objeví světlo mnohem silnější. Nekonečné množství duchovních entit vytváří ve svobodném letu úchvatné konstelace života mezi časem a věčností. Na tomto světě se všechno obrací v prach, ale tam je všechno nové a zároveň trvalé, mladé a zároveň moudré, strašlivé jako zhroucené nebe a něžné jako šepot lásky. My všichni jsme pozváni k podílu na tomto chorálu nebeských zástupů, je to předurčení každého z nás.

Národy jsou uzdravitelé. Naděje není jenom právo; je to také ctnost, je pro nás závazkem a povinností. Zlo nebylo definitivně poraženo s koncem poslední války, ani okamžikem objevu léku proti té či oné morové ráně; moc smrti tím ještě nebyla definitivně zlomena. Ti, kdo se tváří, že na smrt lze zapomenout a hopsají na prahu prázdnoty, nic nepřinesou a ničemu nepomohou. Svět potřebuje balzám života, poctivost a ryzost našich skutků, konaných v souladu s naším nezastupitelným místem, jaké máme od věků přislíbené v tom světelném souhvězdí. Už jenom ze samotného faktu vítězství mladých atletů na hrách v Olympii vyvozoval Pindaros velkost a vznešenost lidského rodu a rozpoznával v něm odlesk tvůrčího a závatně rychlého letu bohů. A my? Naše naděje mnohonásobně převyšuje jasnozřivou vizi básníka. Historie světa není předem napsanou knihou, není jenom bídou kopií jakéhosi nedostižného projektu, ale je životem, který se rodí na neprobádaných cestách svobody; Tyto cesty se odvíjejí od prvopočáteční osy, od kmene

stromu, zasazeného mezi nebem a zemí, do nějž proudí prameny živé vody, aby se setkaly a slily s všeobjímajícím světlem jediného slunce.

Goethe vnímá Fausta jako toho, kdo se obrací k prapůvodním mateřským silám, z nichž vzešel prostor, čas a veškeré formy bytí; následuje neuskutečnitelný sen o tom, že se mu podaří přivést k jiným koncům antický příběh o Paridovi a Heleně. (*Je to příběh lidské zvěle a nenasytnosti, násilného únosu a ničivé války ospravedlňované údajným pověřením od božstev.*) Nikdy nebude možné napsat historii Evropy, která by zamlčela neomluvitelnou hrůzu válek v božím jménu. Občas se sice objevují snahy uzavřít čas do kruhu, v němž by nás naše budoucnost vedla k opakování minulých událostí. Ale nikdo nemůže vážně tvrdit, že by snad v tomto měla spočívat větší svoboda volby ve vztahu člověka ke svému osudu. Neexistuje žádná budoucnost, žádné řešení, žádné vykoupení, pokud bychom zůstali omezeni jenom na volbu toho, co už bylo.

První křesťané vkládali drahokamy na místa Kristových ran: v tom chápali vysvobozující sílu ve vztahu vůči proklamovaným vítězstvím smutných vládců tehdejšího světa. Zvítězí ten, kdo zůstane v lásce. Ten kdo miluje jako první, kdo bezmezně přijímá i nejistou odpověď, ten je skutečným Počátkem nekonečného utváření harmonie budoucích světelných světů.

„Místo a Slovo jsou Jedno,“ říká Angelus Silesius. Prostor není prázdnotou bez hranic, ani nějakým omezeným místem, které by bylo možné jednou definitivně zaplnit. Prostor se tím více rozšiřuje, čím více je obydlen mnohostí *transparencí*. Kdo ve své dusivé zlobě prahne po vládě a moci, stává se temným a neprůhledným, jeho bytí je jako jícen, který se propadá a uzavírá do neexistence prostoru. Naproti tomu *transparence* je bytí plně realizované svobody, které přijímá veškeré dary, nechává se jimi proniknout a prozářit, aby život všeho byl intenzivnější, v rychlém letu k novým a novým prostorům.

Ale my zde jsme jenom malé zrníčko písku, naše celoživotní pozemské dílo nedosahuje hodnoty jediné slabiky vyslovené v nebi. K čemu je potom všechna tato námaha, která nakonec, jak se zdá, nemá žádné trvání? Pravdou zůstává, že to není ani tak forma, kterou umělec vtiskne svým dílům a není to ani jejich cena, za jakou se prodávají, ve skutečnosti je cíl a smysl v samotném umělci, který se rodí a roste skrze svoji práci; to on sám je tím pravým uměleckým dílem, výtvozem nejvzácnějšího umění, jaké vůbec může být. A pokud on sám odmítne nechat se formovat, zůstane navždy nezaplňené jeho unikátní, nezaměnitelné místo v naší konečné vlasti.

Maurizio Malaguti, 24. července 2004

Tra memoria e progetto, verso il nuovo umanesimo

L'Europa è grande nella coscienza della Libertà irrinunciabile e dell'universale Ragione; ma è ferita profondamente nella sua memoria per l'orrore delle guerre che l'hanno devastata, per l'oppressione soffocante dei totalitarismi, per l'insopportabile tragedia dei genocidi. Questa Europa diviene ora, finalmente, "Patria" e sorge la speranza di una nuova civiltà in rigorosa determinazione per la pace.

Ma nuove ed oscure minacce rendono incerto il nostro futuro. Contro l'intolleranza e il fanatismo non vanteremo soltanto l'altezza delle dottrine; non illuderemo noi stessi credendo che si possa vincere l'ingiustizia per mezzo della sovrabbondante ricchezza dei mercati; non cercheremo di togliere alle radici ogni male, fidando soltanto nel sicuro progresso di vastissime scienze. Il male può essere vinto accogliendo in libertà la sofferenza che esso ha provocato e ad esso opponendo beni più forti. Quanti si rassegnano al vuoto, con minore tormento cedono alla devastazione delle nostre città; al contrario, chi spera ardentemente, chi lotta con forza ed ama intensamente, rende fecondo il suo tempo in più acuto dolore. L'Europa è "Patria" nel segno di quanti accettano ogni più grave sofferenza perché la speranza possa sollevare una volta ancora i nostri volti verso grandi disegni. Radicata nella memoria di un glorioso passato e splendida nel dolore che annuncia la prossima salute, l'Europa è una via che si apre verso la civiltà dell'amore. La situazione spirituale della nostra epoca è giunta ad un difficile crinale. In campi diversi la libertà ha fatto un passo al di là delle determinazioni della nostra natura. Ci sarà vita sulla terra solo se ci sarà la libera rinuncia alla guerra totale; ci saranno generazioni a venire solo se liberamente si vorrà credere nel futuro dei nostri figli; vi sarà gioia durevole solo se liberamente accetteremo di rispettare l'ordine essenziale della vita. Come potremo orientare la libertà verso progetti di vita? Noi Europei, provati nel crogiuolo di tremendi contrasti, abbiamo ora il dovere di portare nel mondo la nostra testimonianza sulla verità dell'uomo. Se rinunceremo al nostro compito, le generazioni che hanno sofferto persecuzione e morte si leveranno contro di noi, e la nostra vergogna diverrà insopportabile. Abbiamo il dovere di vincere lo sconforto: la lucidità nichilistica, cui la diffusa desolazione ci sospinge, deve essere trascesa in una più radicale assunzione di responsabilità. Agli albori della nostra civiltà, Eraclito ha scritto: "se non spera il non ancora sperato, non lo troverà". La Ragione è altissima e sovrana nel cosmo, ma resta nascosta a coloro che non osano sortire dall'assedio delle molte, prossime urgenze. Noi stessi, passati avanti alla variegata ricchezza della vita animale per la libertà del

cuore e per il raggio folgorante dell'intelletto, siamo, tuttavia, gli ultimi dell'universo spirituale; con incerta fatica e lentamente sorgiamo alle forme perfette del nostro volto interiore. Ma non siamo soli né abbandonati. La *dilectio in veritatem* suggerisce di accogliere i vincoli che legano la terra a presenze celesti nell'orizzonte infinito dell'unico Logos. Il respiro di Dio genera i molti e insieme li unisce in nuove armonie. Le vie della luce non sono trasparenze dell'etere inerte; sono piuttosto innumerevoli volti, nascosti in eccesso di sole, che si volgono a noi in paziente paideia di pace. Sulla volta del cielo, le stelle diseg-

nano non più che le immagini vane; molto più in alto, nel loro stesso disporsi in figure possenti, luminose presenze annunciano i sogni inviati da Dio e vengono a noi in audaci imprese di amore.

I nostri giorni si consumano in rapida successione; tuttavia, si aprono tempi nuovi non più misurati dai ritmi degli astri o dei cristalli, ma dalla intensità della nostra libera volontà. Veniamo alla soglia di evi che in vortici salgono verso l'inaccessibile *tota simul* dell'eterno "è", verso quell'attimo infinitesimo in cui tutto il passato e tutto il futuro sono un sol punto. *Nihil sub sole novi*, dice il Sapiente; ed è vero. Si intese che la verità è ricurva poiché tutto va e tutto torna in cicli ricorrenti, dove nulla è perduto e nulla guadagnato. Ma se pur nulla è nuovo sotto il sole, nuovo certamente è quanto si compie al di là del sole! Anche il sole fa ombra alla terra, se una luce più intensa si leva in un cielo più alto. In libero volo, le stelle spirituali disegnano cos-

tellazioni viventi tra il tempo e l'eterno. Nel mondo tutto si fa polvere; ma lassù tutto è, ad un tempo, nuovo e fedele, giovane e saggio, terribile come cieli sconvolti e lieve come susurri d'amore. Noi siamo chiamati ad entrare in quelle danze corali, a partire dal destino dato a ciascuno.

Dio ha reso sanabili le nazioni. La speranza non è un diritto soltanto, è virtù, un dovere per noi. Il male non è vinto per sempre con la fine dell'ultima guerra, né perché s'è prodotto il rimedio contro l'ultima peste; la morte impone pur sempre la dura sua legge. Non danze di smemorati sulla soglia del vuoto; ma balsamo di vita è la purezza delle opere che ci destina al nostro insostituibile posto nella Costellazione cui ciascuno appartiene. Per la sola vittoria di giovani ai giochi d'Olimpia, Pindaro vide la nobiltà delle stirpi ed in esse riconobbe il fecondo, rapido volo degli dei. E noi? Molto al di là della splendente veggenza del Poeta è ciò che speriamo. La storia del mondo non è un libro già scritto, non è copia imperfetta di un progetto rimasto lontano, ma è vita che sorge su vie inesplorate di libertà, a partire dall'asse originario, dall'albero piantato tra il cielo e la terra dove si incontrano e si fondono in linfa vitale le acque nascoste e la luce onniabbracciante del sole.

Goethe vide Fausti inviato alle Madri, sorgenti prime dello spazio, del tempo e d'ogni forma. Seguiva il sogno impossibile di piegare a diverso epilogo l'antica storia di Elena. Ma nessuno può né potrà mai scrivere una storia d'Europa dove sia tolto l'inaccettabile orrore delle guerre in nome di Dio. S'è voluto piegare in circolo il tempo, perché il passato fosse offerto ed eletto come futuro. Ciò ha reso, forse, più libero il destino dell'uomo? Nessun riscatto è possibile dove è necessario volere ciò che è stato voluto. Al contrario, gli antichi Cristiani ponevano gemme dove sono le ferite del Cristo: ne avevano inteso la forza liberante a fronte delle proclamate vittorie di tristi signori. Vince chi resta capace di amore. Chi ama per primo, chi senza limiti accoglie anche un'incerta risposta, quegli è veramente Principio del diverso comporsi di luci in Costellazioni a venire.

"Luogo e Parola sono Uno", dice il Silesio. Lo spazio non è un vuoto illimitato, ma più e più si dilata se popolato di molte trasparenze. Chi ha voluto il dominio, per la sua avidità soffocante, è divenuto tenebroso ed opaco; la sua esistenza non è che un pozzo che cade e si chiude in assenza di spazio. Al contrario, la trasparenza è libertà che trasmette e riceve ogni ricchezza donata, perché vi sia vita più intensa in rapida corsa di nuove conquiste.

Ma noi siamo un nulla; l'opera di tutta la vita non vale una sillaba sola che sia dei celesti: perché questa nostra fatica che sembra del tutto perduta? Non la forma data alle cose, né il prezzo del loro valore; importa l'artista che sorge e grandeg-

gia nell'opera sua, egli stesso il frutto più vero dell'arte più rara. E se egli si nega, sarà priva per sempre di lui la Patria dove ognuno ha il suo unico posto.

Maurizio Malaguti
24 luglio 2004

Between memory and project: Towards the new humanism

Europe is great in its consciousness of unrenouncable freedom and of universal reason. But it's deeply wounded in its memory through the horror of wars that have devastated it, through the suffocating oppression of totalitarianisms, through the unbearable tragedy of genocides. This Europe now becomes, at last, 'homeland,' and hope arises of a new civilization rigorously committed to peace.

But new and dark threats make our future uncertain. Against intolerance and fanaticism we shouldn't pride ourselves only on the superior quality of our thought. We shouldn't fool ourselves by believing we can overcome injustice through the overabundant riches of the market. We shouldn't try to remove the roots of every evil, trusting only in the secure progress of wide-ranging scientific knowledge. Evil can be overcome by being freely open to the suffering it has provoked and opposing it with greater good. Those who resign themselves to emptiness can, with less anguish, give in to the devastation of our cities. On the other hand, the one who ardently hopes, who struggles courageously and intensely loves, in the keenest suffering makes his time fruitful. Europe is 'homeland' as an ideal for whoever accepts each most painful suffering so that hope may once again encourage us to aim at plans for a great future. Rooted in the memory of a glorious past and transfiguring the suffering that leads towards oncoming salvation, Europe is a way that opens out to the civilization of love.

The spiritual situation of our time has arrived at a difficult turning point. In different fields, freedom has gone beyond the specific limits of our nature. There will be life on earth only if there is a free renunciation of total war. There will be future generations only if we are able to believe in a future for our own children. There will only be enduring joy if we freely accept to respect the essential order of life. How can we orient freedom towards the project of life? Tested in the crucible of tremendous oppositions, we Europeans now have the duty of bearing witness to the world regarding the truth of what it is to be human. If we renounce this duty, the generations who have suffered persecution and death will rise up against us, and our shame will become unbearable. We have the duty to overcome the discomfort: the nihilist clarity which we are driven towards by the desolation that surrounds us should be transcended in a more radical acceptance of responsibility. At the dawn of our civilization, Heraclitus wrote: 'If I do not hope in the un hoped-for, I will not find it.' Reason is the highest thing, sovereign in the cosmos, but it remains hidden to those who don't dare to go out beyond the assault of the many pressing demands. We our-

selves, having passed by the varied riches of animal life for freedom of heart and for the flashing ray of intellect, are, nonetheless, the lowest in the spiritual universe. Slowly, and with uncertain effort, we rise towards the perfect forms of our inner nature. But we're not alone or abandoned. The *dilectio in veritatem* suggests to us that we accept the chains that bind the earth to heavenly presences in the infinite horizon of the unique Logos. The breath of God generates the many and at the same time unites them in new harmonies. The ways of light are not transparencies of an inert ether. Rather, they are countless faces,

hidden in the excess of sunlight, that turn towards us in a patient *paideia* of peace. In the vault of heaven, the stars only trace empty images. Far higher still, in their own ordering in powerful figures, luminous presences announce the dreams sent by God and reach us in bold enterprises of love.

Our days pass in rapid succession. Still, they open us to new times no longer measured by astral or crystal rhythms, but by the intensity of our free will. We arrive at the threshold of the eras which at their center rise up towards the inaccessible *tota simul* of the eternal 'Is'. Towards the infinitesimal moment where all the past and all the future are in one single point. *Nihil sub sole novi*, says the Wise one, and this is true. It's understood that truth turns back on itself since everything goes and

returns in recurrent cycles, where nothing is lost and nothing gained. But, while nothing is new under the sun, what's done beyond the sun is certainly new! Even the sun would overshadow the earth if a more intense light arose in a higher heaven. In free flight, the spiritual stars form living constellations between time and eternity. In the world everything turns to dust. But above everything is - at the same time - new and faithful, young and wise, terrible as heavens turned upside down and light as whispers of love. We're invited to enter into those choral dances, starting from the destiny given to each one.

God has made the nations redeemable. Hope isn't only a right, it's a virtue, a duty for us. Evil isn't overcome forever with the end of the last war, nor because a remedy has been produced for the latest disease. Death always imposes its own harsh law. We're not talking about the dances of the forgetful on the threshold of nothingness: rather, the perfume of life is the purity of the deeds that destine us for our unsubstitutable position in the Constellation to which everyone belongs. For a single victory of the young in the Olympic games, Pindar perceived the nobility of their stock and recognized in them the fruitful and rapid flight of the gods. And we? What we hope for is far more than the Poet's splendid vision. The history of the world is not a book already written, not an imperfect copy of a project that has remained faraway. Rather it is life arising in the unexplored ways of freedom, starting from the originating axis, from the tree planted between heaven and earth where the hidden waters and the all-embracing sunlight meet and mingle in a single vital source.

Goethe saw Faust sent by the matrons, who were the first sources of space, time, and every form. He followed the impossible dream of diverting the ancient story of Helen to a different ending. But no one can, nor will ever be able, to write a history of Europe where the unacceptable horror of wars in God's name can be removed. There has been the desire to bend time in a circle, so that the past could be offered and chosen as the future. Has this, perhaps, made man's destiny more free? No ransom is possible where it's necessary to wish what has already been wished. On the contrary, the early Christians placed jewels where the wounds of Christ had been. They had understood their liberating power when faced with the proclaimed victory of downcast lords. The one who is capable of love is the one who wins. The one who is the first to love, who even accepts without limits an uncertain reply, he is truly the Principle of the diversity composed of light in Constellations to come.

'Place and Word are One,' says Silesius. Space is not an emptiness without limits, but expands more and more if populated by many transparencies. The one who wanted to dominate, through his suffocating greed, becomes dark and opaque. His existence is nothing other than a well that drops down

and is closed in an absence of space. On the contrary, transparency is freedom and receives every richness given, because here there is the most intense life, rapidly running towards new conquests.

But we are a nothingness. The work of the whole of life isn't worth a syllable unless it's celestial. Why does this effort of ours seem completely lost? Not the form given to things, nor the price they cost, is important to the artist who rises and achieves greatness in his work. He himself is the truest fruit of the rarest art. And if he denies this, the homeland where everyone has their unique place will be always deprived of him.

Maurizio Malaguti, 24th July 2004

Translation Brendan Purcell

GIANCARLO MORETTI

Konvergence nakloněných rovin

Náš pohled, pokud upřímně hledáme pravdu a krásu, má schopnost proniknout do skutečností, které existují a jsou živé už od dávných časů.

S úžasem objevujeme vzájemné prolínání nakloněných rovin. Jako bychom procházeli krajinou, v níž oblaka a mlhy něco zakrývají a něco poodhalují; objevujeme úplně nové linie a horizonty, dávné a dosud nepoznané obrysy hor, které jsou výzvou k výstupu. Stíny se střídají se zářivými barvami, krajina nás objímá, jako bychom v ní byli doma už odedávna. Jsme vtahováni do třpytivých her světla, do objevování vlastní příčiny a původu, do zákonitostí bytí tohoto světa.

Je to jako okamžik oslnění, zastavení kroků, nevnímáš chodník pod nohama; je to chvíle čistého nahlížení podstaty věcí.

Svahy této krajiny v sobě ukrývají prameny, stéká po nich voda, která vyvěrá a bublá mezi kameny; když se pak v hlíně potká s nějakým semínkem přináší mu život. Voda, která vyvěrá, stéká a sestupuje... a pak se znovu vrací... Zdá se nám to tak samozřejmé, že nad tím ani neuvažujeme. A přece je to zázrak, zázrak života.

Jistě, život je také riziko. Voda se může někde zastavit a proměnit část krajiny v nejisté bažiny, místa pohlcení bez návratu. Bahno je pro své vlastnosti a barvu také symbolem konečnosti a smrti. Ale i močál je schopný ukázat nám nekonečnou hru světelných reflexů...

Takové jsou cesty svahů: voda po nich sestupuje a přináší život. A život je výzvou k umění, život by měl být pochopen a interpretován v souřadnicích umění, v souřadnicích pravdy a krásy. V těchto dimenzích se může náš život uspořádat, najít řád, objevit nový smysl osobního příběhu každého z nás, v rozvinutí do stovek pramenů a struh, jimiž protéká čistá voda, noří se do hlubin a zase objevuje na povrchu, pádí do údolí, odplavuje překážky a odnáší nečistoty.

Náš život je jako voda, která má svá prameniště vysoko v horách, objevuje se a třpytí na obvyklých i nečekaných místech, vždy s novou svěžesí. Voda z hor, která sestupuje do města, přináší život do tohoto místa pro člověka.

Convergenze di piani inclinati

Occhi di verità e bellezza scorgono, in meraviglia, un fenomeno che è da sempre.

Piani inclinati che s'intrecciano, nubi che nascondono, per svelare altre linee antiche mai conosciute, contorni di montagne che c'indicano l'ascesa.

Ombre, colori chiari, e profili avvolgenti, attirano e attraggono verso giochi d'amore segnati nella legge del creato.

Per un attimo vivi l'incanto, trattieni il passo: non puoi calpestare il prato, né il sentiero: è il momento della pura contemplazione.

Piani inclinati che nascondono sorgenti, traggono acqua che guizza e gorgoglia tra le rocce e porta vita a semi nascosti.

Acqua che sgorga, che scende, acqua che scorre... È mistero... Il mistero della vita.

E la vita è pure rischio. Acqua che travolge e poi ristagna, e... diviene palude. Fango che inesorabilmente assorbe e confonde. Fango nero che parla di morte...

Eppure anche il fango riflette la luce...

Il nostro percorso: acqua che scende per dare vita.

Vita che si svolge nei giochi dell'arte; vita che viene letta nelle coordinate dell'arte.

Vita che si organizza, dà senso e vigore alle nostre storie personali.

Vita che si articola in mille rivoli, si nasconde, riappare e scivola via portando con sé detriti e ciarpame.

Vita che, come acqua, è trattenuta dalla generosa montagna, poi ancora restituirla zampillante, fresca e pura, alla salute dell'uomo.

Vita, come acqua che alimenta la città, "La Città dell'Uomo"!

Convergences of inclined planes

Eyes of truth and beauty make out, in wonder, a phenomenon existing from time out of mind.

Inclined planes each other interlacing; clouds hide - in order to reveal other never known age-old lines - mountain outlines showing us the ascent.

Shadows, light colours and enveloping contours attract and draw towards plays of love impressed in the law of creation.

You live the magic and stop your step for a moment; you can tread on neither the meadow nor the path : it is the time of pure contemplation.

Inclined planes hiding sources pull the flitting and gurgling water among the rocks; water giving life to hidden seeds.

Gushing and flowing water, running water...

It is a mystery. The mystery of life.

And life is also risk. Water sweeping away and ceasing to flow... becoming a marsh.

The mud that inevitably soaks up and blurs.

Black mud talking about death...

And yet, also the mud reflects the light.

Our aim: flowing water so as to give life.

Life going on in its plays of art; life read inside the coordinates of art.

Life getting organized, giving meaning and strength to our personal stories.

Life composed of many streams, hiding itself, appearing again and drifting away, carrying away with one silts and rubbish.

Life like water, retained inside the rich mountain, given back - gushing, fresh and pure - to the health of man.

Life like water nourishing the city,

"The City of Man".

Unie výtvarných umělců Olomoucka (UVUO)

Unie výtvarných umělců Olomoucka je občanské sdružení, jehož cílem je rozvoj a podpora aktivit v oblasti profesionálního výtvarného umění v širších kulturních a společenských souvislostech. UVUO sdružuje výtvarné umělce, teoretiky a architekty, jak z Olomouce, tak ze širší oblasti střední Moravy a svojí existencí a činností navazuje na mnohaletou tradici uměleckého spolkového života v Československu a v České republice.

Těžiště činnosti UVUO spočívá v přípravě výstav a kulturních akcí s nimi spojených, na nichž je pravidelně prezentována tvorba domácích i zahraničních autorů, s cílem vytváření dlouhodobých vztahů na místní, meziregionální a mezinárodní úrovni, což přináší uplatnění českých umělců v mezinárodních souvislostech a výrazné obohacení kulturní nabídky v místě působnosti realizovaných projektů.

Unie výtvarných umělců Olomoucka zajišťuje od roku 1993 činnost Galerie G v Olomouci, kde se za tu dobu uskutečnilo kolem 80 výstav. UVUO se také podílí na organizaci řady dalších akcí doma a v zahraničí. Mnohé výstavy a kulturní aktivity jsou realizovány ve spolupráci s Městem Olomouc. Dalšími významnými realizacemi UVUO je činnost UMĚLECKÉHO KLUBU (rovněž na Dolním náměstí 7) a obnovení chodu GALERIE PATRO v Opletalově ulici 1 v Olomouci.

UVUO spolupracuje s různými subjekty občanské společnosti, například s olomouckým sdružením SPOLU, jehož náplní je práce s postiženými dětmi. V Galerii G se každoročně konají aukce výtvarných děl z darů od členské základny UVUO, ve prospěch projektu začlenění postižených dětí a mladých lidí do normálního života.

Významnou spoluprací rozvíjí UVUO na rovině kontaktů s jinými uměleckými a kulturními organizacemi, jak doma tak v zahraničí, (například umělecké sdružení INT-AKT z Vídně, GERULÁTA z Bratislavy, CENTRO FRIULANO ARTI PLASTICHE z Udine, GALÉRIA M. A. BAZOVSKÉHO z Trenčína, česko-německé sdružení PRO ARTE VIVENDI z Berlína, umělecké sdružení PROTISK z Brém, holandská umělecká nadace KUNST AKTIEF, italské kulturní sdružení LA GINESTRA, galerie GS Luzern, galerie M-ART a WORT UND BILD z Vídně, galerie PALAZZO MAGNANI z města Reggio Emilia a další). Díky této spolupráci a bohatým mezinárodním kontaktům UVUO uskutečnila v Olomouci množství autorských a kolektivních výstav tvůrců z Rakouska, Itálie, Německa, Slovenska, Belgie, Francouzsko, Kanady, Norska a Koreje. Členové UVUO se pravidelně zúčastňují na mezinárodních výstavách v evropských zemích jako např. Rakousko, Itálie, Německo a Holandsko. Od roku 1998 se rozvíjí projekt česko-německé kulturní a umělecké spolupráce. V klášteře Teplá u Mariánských Lázní proběhlo již několik mezinárodních sympozií, na jejichž organizaci se UVUO podílela (1988, 2001, 2004). Na tato symposia pak navázaly společné výstavy v Ludwigsburgu (1999), Olomouci (2002), Berlíně a Hamburgu (2003), na zámku Zuschendorf v Pirně a v Galerii G pod názvem „Roviny komunikace“, „Hledání stop“ a „Srůstání“ (2004). V současnosti probíhá příprava a realizace dlouhodobějších mezinárodních aktivit; je to například projekt středoevropské umělecké spolupráce s názvem „Civitas Dei“ a mezinárodní výtvarné symposium, které proběhne v srpnu 2005 v budově bývalého augustiniánského kláštera ve Šternberku. V současné době probíhá realizace projektu spolupráce s nizozemskými a italskými kulturními sdruženími, pod názvem „Místo pro člověka“.

Akad. mal. Marek Trizuljak, místopředseda UVUO

Galerie G Olomouc

PUBLIKACE „MÍSTO PRO ČLOVĚKA“

© Vydala Unie výtvarných umělců Olomoucka
ve spolupráci s kulturním sdružením La Ginestra Rimini
a Brněnským institutem rozvoje občanské společnosti TRIALOG
Olomouc, Brno a Praha - říjen-listopad 2004

Výroba: Elan spol. s r. o. Přerov
Náklad 3000 výtisků

Fotografie:

© Marcello Franca, © Fabio Alfano
© Pavel Frič, © Filip Kotek, © David Raub, © Marek Trizuljak

Reprodukce obrazů:

© Archiv autorů, © Marek Trizuljak, © František Tržil

Ideová a grafická koncepce publikace:

Miroslava Trizuljaková a Marek Trizuljak

Redakční tým:

Giancarlo Moretti, Marek Trizuljak, Michaela Harantová

Odborná spolupráce na redakci katalogu a překladech:

Maurizio Malaguti, Giancarlo Moretti, Sdružení La Ginestra, Marek Trizuljak, Brendan Purcell,
Stefano Bonfè, Stefania Zannoni, Barbara Carichini